

Arrest

nr. 241 252 van 21 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN IJVERSEEL *loco* advocaat M.-C. WARLOP, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers verzochten op 11 januari 2019 om internationale bescherming. Op 23 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van verzoekers een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Arabische origine. U werd geboren op 7/12/1988 in Al-Tarimyeh (Bagdad). In 2006 trof uw familie opgeslagen wapens aan in een naburig weiland. Uw broer R. rapporteerde dit aan de Amerikanen, die de wapens vervolgens vernietigden. De eigenaar van de wapens, de militie Asaab Ahl El Haq, heeft om deze reden in hetzelfde jaar nog uw broer A. en drie dagen later ook uw andere broer R. vermoord. U vluchtte naar Mosul, maar keerde in 2008 terug naar huis.

In 2011 trouwde u met H. A.-G. (O.V. 8762725). In 2012 werd er een aanslag gepleegd op uw huis waarbij uw vrouw verbrand raakte. Na dit voorval verhuisde u naar Sulemanyeh (Koerdistan) waar uw vrouw behandeld werd voor haar brandwonden. Op 13/03/2014 beviel uw vrouw van een zoon, A.A.-G. In 2015 verhuisde u naar Al Mashada, waar u, in 2017, een dreigbrief ontving van de milities. Twintig dagen later werd er opnieuw een aanslag gepleegd op uw huis, waarbij uw gevel werd beschoten. U besloot samen met uw vrouw en kind te vluchten naar Europa.

Op 1/2/2018 kwam u aan in Leros, Griekenland, waar u na uw asielerzoek ongeveer negen maanden verbleef in een opvangcentrum. In het opvangcentrum werd u meerdere keren medische hulp geweigerd voor de psychische aandoeningen van u en uw vrouw en voor de koorts van uw zoon. U diende een verzoek in tot internationale bescherming op 7/2/2018 en ontving de vluchtelingenstatus in oktober 2018. Nadat u erkend was, werd u gezegd dat u het opvangcentrum diende te verlaten en werd jullie woonplaats toegewezen aan een andere familie. U vond geen werk in Leros en werd niet geholpen door IOM met het zoeken naar een woonplaats, dus besloot u om samen met uw gezin naar Athene te gaan.

In Athene verbleef u in een hotel op uw eigen kosten. Op de derde dag na uw aankomst werd de handtas van uw vrouw gestolen, met daarin al uw officiële papieren van de Griekse overheid. U deed hiervan aangifte bij de politie maar de Griekse asielautoriteiten weigerden om u nieuwe papieren te bezorgen. U zocht in Athene opnieuw tevergeefs naar werk. Op een dag ontmoette u tijdens uw zoektocht naar werk een Syriër die u aanbood om voor hem drugs te dealen. Toen u weigerde, werd u indirect door hem bedreigd. Enkele dagen later, na ongeveer anderhalve maand in Athene te hebben verbleven, besloot u Griekenland dan ook te verlaten en door te reizen naar België. U kwam samen met uw familie aan in België op 18/12/2018 en diende een verzoek in tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten op 11/01/2018.

Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legde u volgende elementen neer: de Iraakse identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw zoon; uw bewonerskaart; een dreigbrief van de militie in Irak; uw rantsoenkaart; de doodsverklaringen van uw broers en vader; uw badge voor ontheemden; twee medische verslagen door E. D. ivm met uw psychologische toestand; twee medische verslagen uit Irak over de brandwonden van H.; een medisch verslag door G. L. ivm met de psychologische toestand van H.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand, i.c. twee attesten van psychologische opvolging door Dr. E. D. uit Vilvoorde, moet er immers op worden gewezen dat deze elementen niet van die aard zijn dat zij de standaardprocedure in het gedrag zouden kunnen brengen en er zich steunmaatregelen zouden opdringen. Zo vermelden deze documenten geenszins dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen, noch dat u hierbij op één of andere manier belemmerd zou zijn dit te doen. Het eerste psychologisch attest dd. 28/03/2019 verklaart dat u aan slaapproblemen, nachtmerries, depressieve gedachten, prikkelbaar gedrag, concentratieproblemen, vermoeidheid, schuldgevoelens en oncontroleerbare huilbuien lijdt, gelieerd aan een psychotraumatische ervaring in uw land van herkomst. Het tweede psychologische attest dd. 15/10/2019 maakt melding van eenzelfde soort problemen. Hoewel bovenstaande documenten elkeen uw psychologische problemen erkennen, maken zij geen melding van het feit dat u niet in staat zou zijn een persoonlijk onderhoud bij te wonen. Bovendien kon tijdens de twee persoonlijke onderhouds worden vastgesteld dat u perfect capabel bleek om vlot alle vragen te begrijpen en te beantwoorden. Overigens werd u ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de kans geboden bepaalde gezondheidsproblemen aan te halen waarmee rekening dient gehouden te worden in de verdere

asielprocedure. U gaf daar niets aan (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ). Uit bovenstaande blijkt dan ook genoegzaam dat u in staat bent om concrete en correcte verklaringen te doen in uw asielprocedure.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

Op basis van het "Eurodac Search Result" van 19/12/2018 en uw verklaringen, blijkt dat u reeds internationale bescherming werd verleend in de vorm van een vluchtelingenstatus in Griekenland in oktober 2018.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

U vertelt in dit verband over het onveiligheidsgevoel dat bij u en uw gezin heerste omwille van het vele druggebruik waarvan jullie getuige waren en de confrontatie met een Syrische vluchteling die u wou dwingen om drugs te dealen voor zijn rekening (CGVS 21.10.19, p.10). Zo vertelt u ten eerste over de NGO Braxis, waarbij u hulp ging vragen, en die u een appartement toewees in Athene in een gebouw vol jonge mannen die drugs gebruikten, waarbij jullie allen geschokt waren door wat jullie daar aantroffen (CGVS 21.10.19, p.10; CGVS 18.11.19, p.6). Uw vrouw vertelt over hetzelfde incident (CGVS echtgenote 21.10.19, p.7). Toch verklaart u nooit concrete problemen gehad te hebben met andere vluchtelingen (CGVS 21.10.19, p.15) en uw vrouw verklaart evenmin dit soort problemen te hebben gekend (CGVS echtgenote 21.10.19, p.11). Het feit dat u getuige bent geweest van druggebruikers, zonder dat u of uw familie hier zelf ooit concrete problemen mee heeft gekend, volstaat niet om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van Griekenland.

Wat betreft het incident met de Syrische drugsdealer legt u echter enkele tegenstrijdige en onlogische verklaringen af die dit verhaal ongeloofwaardig maken. Zo zegt u eerst dat u de Syriër op straat leerde kennen (CGVS 18.11.19, p.6), daarna denkt u echter dat het waarschijnlijk een café was waar u hem ontmoette, en u voegde toe dat het in een café moet zijn geweest omdat u in die tijd vooral in café's naar werk vroeg (CGVS 18.11.19, p.7). Ook verklaarde u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud dat de Syriër u bij de ontmoeting zelf meenam naar de zolder van een café waar hij zijn voorraad drugs bewaarde (CGVS 21.10.19, p.10). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud verklaarde u echter dat deze Syriër u meenam naar de kelder van een café, waar hij zijn voorraad drugs had (CGVS 18.11.19, p.6). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar slaagde er niet in een aannemelijke verklaring te bieden. Zo stelde u meer bepaald dat er onder het café een kelder was waarin er zich een zolder bevond (CGVS 18.11.19, p.7). Deze uitleg houdt uiteraard geen steek en is bijgevolg niet van aard dat ze de vastgestelde tegenstrijdigheid vermag te verklaren of weerleggen. De vastgestelde tegenstrijdigheid is dan ook manifest en doet daardoor afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van het incident. Bovendien moet het onaannemelijk en onlogisch worden genoemd dat een drugsdealer, hoewel hij u diezelfde dag nog maar net heeft leren kennen, u direct mee zou nemen naar de bewaarplaats van zijn drugsvoorraad en u op die manier onmiddellijk informatie biedt die zijn betrokkenheid bij ernstige strafbare feiten kan bewijzen. U verklaart dit door het feit dat u aan de man benadrukt had dat u heel dringend werk zocht (CGVS 18.11.19, p.7). Deze uitleg is echter niet van die aard dat hij het aannemelijk kan maken dat een drugsdealer zomaar de bewaarplaats van zijn drugsvoorraad laat zien aan een onbekende, waardoor opnieuw de hele geloofwaardigheid van het incident in twijfel wordt getrokken. Daarnaast is het ook weinig geloofwaardig dat dit voorval, indien geloofwaardig, zo een grote angst bij u veroorzaakte dat u samen met uw vrouw meteen besliste Griekenland te ontvluchten. Uw vrouw verklaart dat jullie zich bedreigd voelden omwille van de dreigende toon waarop de man benadrukte dat het in het belang van uw familie was om de drugs te verkopen (CGVS echtgenote 21.10.19, p.8; CGVS echtgenote 18.11.19, p.6). Beiden zegt u dat het gevaarlijk was om de bewaarplaats van zoveel drugs te kennen (CGVS 18.11.19, p.7; CGVS

echtgenote 21.10.19, p.7; CGVS echtgenote 18.11.19, p.6). Nadien heeft u van de man echter niets meer vernomen (CGVS 18.11.19, p.7; CGVS echtgenote 21.10.19, p.8; CGVS echtgenote 18.11.19, p.6). Het is weinig aannemelijk dat bovenstaande impliciete en zeer weinig concrete bedreiging in staat zou zijn om dergelijke grote angst bij u en uw vrouw teweeg te brengen dat jullie besluiten om meteen te verhuizen. Deze indruk wordt versterkt door het feit dat uw vrouw niet eens weet of u al dan niet een klacht heeft ingediend tegen de Syrische drugsdealer (CGVS echtgenote 21.10.19, p.8; CGVS echtgenote 18.11.19, p.6). Nochtans is dergelijke informatie net bij uitstek belangrijk indien zou kloppen dat jullie beiden zich verregaand bedreigd voelden door de bedreiging van deze Syrische drugsdealer en bijgevolg alle baat zouden hebben bij de eventuele kans op bescherming door de Griekse ordehandhavende instanties.

In verband met uw relaas over de slechte socio-economische omstandigheden in Griekenland kan ten slotte het onderstaande opgemerkt worden. U doet in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ook uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaarde dat u geen werk vond, dat u geen duurzame verblijfplaats had, dat uw zoon niet naar school kon gaan en dat u onvoldoende medische hulp kreeg.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft het gebrek aan werk verklaart u dat u op verschillende plaatsen werk heeft gezocht, zowel in Leros als in Athene, maar dat u geen werk kon vinden omdat er geen werk was (CGVS 21.10.19, p.13) en omdat de werkgevers u niet kenden en daarom geen redenen hadden om u te vertrouwen (CGVS 21.10.19, p.13). Beide bovenstaande redenen zijn echter louter socio-economische argumenten die op zich vreemd zijn aan het vluchtelingenstatuut. Daarnaast kan ook opgemerkt worden dat u zelf aangeeft geen Grieks te hebben geleerd (CGVS 21.10.19, p.13) en beweert u verkeerdelijk dat er geen plaatsen waren waar u Grieks kon leren (CGVS 21.10.19, p.14). Uiteraard is het moeilijker om werk te vinden in Griekenland, zonder de taal te kennen. In ieder geval is ook een gebrekkige taalkennis als hindernis op de arbeidsmarkt, een louter socio-economisch argument dat buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt.

Wat betreft het gebrek aan duurzame huisvesting verklaart u dat u na uw erkenning het opvangcentrum diende te verlaten (CGVS 21.10.19, p.9) en dat u wachtte tot één van de hulporganisaties u een woning zou geven, maar dat zij u niet hebben geholpen (CGVS 21.10.19, p.11). Het feit dat u zelf verantwoordelijk werd gesteld om een woning te zoeken, houdt geen enkele vorm van onredelijke behandeling of discriminatie in, aangezien ook in andere Europese landen, waaronder België, gratis onderdak enkel gewaarborgd is voor mensen die nog in de procedure zitten. Hoewel het CGVS erkent

dat het vinden van een woning zonder werk niet evident is, zeker gezien de moeilijke economische situatie in Griekenland, kan ook hier niet geopperd worden dat uw situatie dermate zou verschillen van deze van Griekse staatsburgers, waardoor ook in dit opzicht geen sprake kan zijn van een dusdanige vorm van discriminatie of onredelijke behandeling die zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in België. Bovendien kan opgemerkt worden dat u zich ook weinig geïnformeerd toonde over uw rechten op een uitkering of sociale voordelen in Griekenland, die u zouden kunnen helpen een woning te vinden of hiertoe de nodige fondsen te verzamelen. Zo verklaart u eerst dat u niet weet welke rechten u heeft (CGVS 21.10.19, p.11), en daarna beweert u plots dat u geen rechten zou hebben (CGVS 21.10.19, p.12). Het feit dat u zich hieromtrent zo weinig heeft geïnformeerd, geeft ook indicatie van de moeite die u in werkelijkheid heeft ondernomen om een duurzaam verblijf in Griekenland mogelijk te maken.

Wat betreft het gebrek aan toegang tot scholing voor uw minderjarige zoon verklaart uw echtgenote dat zij verschillende keren in het vluchtelingenkamp in Leros informeerde naar de mogelijkheden voor jullie zoon om naar school te gaan, maar dat haar telkens gezegd werd dat er geen school was (CGVS echtgenote 21.10.19, p.8; p.10; CGVS echtgenote 18.11.19, p.6-7). Ook na jullie erkenning, tijdens jullie verblijf in Athene, kon jullie zoon niet naar school gaan omdat jullie geen officiële verblijfplaats hadden (CGVS echtgenote 21.10.19, p.10; CGVS echtgenote 18.11.19, p.7). Eerst en vooral dient in dit verband er op gewezen te worden dat uzelf anders dan uw echtgenote op geen enkel moment tijdens uw twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS spontaan het gebrek aan toegang tot scholing voor uw zoon heeft opgeworpen, maar hier alleen over vertelde wanneer het u uitdrukkelijk werd gevraagd (CGVS 18.11.19, p.8). U verklaart echter, in tegenstelling tot uw vrouw, dat u nooit naar een school heeft geïnformeerd, noch in Leros, noch in Athene, omdat u vond dat de hulporganisaties dit voor u moesten regelen en omdat u het te druk had naar met uw zoektocht naar werk en medische zorg (CGVS 18.11.19, p.8). U denkt ook niet dat uw vrouw ooit naar een school heeft gezocht (CGVS 18.11.19, p.8), wat in strijd is met haar eigen verklaringen. Gezien bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat u er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat uw zoon iedere toegang tot scholing werd ontzegd.

Ten slotte, wat betreft het gebrek aan medische hulp, spreekt u over verschillende medische noden waaraan niet tegemoet werd gekomen tijdens uw verblijf in Griekenland. In dit geval dient echter geoordeeld dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw basisrechten werden geschonden door een gebrekkige toegang tot de nodige medische zorg. Met betrekking tot een incident waarbij uw zoon veertig graden koorts zou hebben gehad tijdens jullie verblijf in het vluchtelingenkamp in Leros, en waarbij hij geen medicatie zou hebben gekregen (CGVS 21.10.19, p.14; CGVS 18.11.19, p.4), werd op basis van uw verklaringen vastgesteld dat er een hulppost was in het vluchtelingenopvangkamp en dat er daar regelmatig iemand aanwezig was die beperkte medische opvolging deed, u minstens van koortswerende middelen kon voorzien en u verder in de mogelijkheid stelde zich verdere medicatie te verschaffen in een apotheek. Verder blijkt uit uw verklaringen en die van uw echtgenote dat u voor de opvolging van uw zoon toegang had tot het lokale ziekenhuis in de lokale agglomeratie zij het dat van u verwacht werd dat u zelf instond voor de transportkosten naar deze medische faciliteit (CGVS 18.11.19 echtgenote, p.4). Verder zij erop gewezen dat u zich niet meer kon herinneren of uw zoon was onderzocht of behandeld toen u met hem naar het lokale ziekenhuis was gegaan (CGVS 18.11.19, p.4). Ook is het belangrijk op te merken dat uw vrouw tijdens het eerste persoonlijke onderhoud met het CGVS op geen enkel moment melding maakt van dit incident, wat toch een tegenindicatie geeft voor de door u aan dit incident toegedichte urgentie. Bovenstaande vaststellingen maken dat jullie er niet in slagen aannemelijk te maken dat jullie geen toegang zouden hebben gehad tot medische zorg. Het feit dat u zelf die medicatie diende te betalen, kan niet gelijkgesteld worden met een weigering van medische hulp. Integendeel, al het bovenstaande wijst er op dat u zelfs 's nachts toegang had tot medische basiszorg.

Ten tweede verklaart u ook psychische problemen te hebben ten gevolge van de gebeurtenissen in Irak. U bewijst dit met twee psychologische attesten die u in België heeft verkregen en die de symptomen van PTSD beschrijven. U en uw vrouw maken beiden melding van verschillende pogingen in Griekenland om psychologische hulp te bekomen, die telkens zonder resultaat bleven. U noch uw vrouw weten waarom jullie geen psychologische bijstand konden krijgen (CGVS 21.10.19, p.15; CGVS 18.11.19, p.5; CGVS echtgenote 18.11.19, p.5). U weet ook niet of Griekse staatsburgers in uw plaats wel toegang zouden hebben tot de nodige begeleiding (CGVS 21.10.19, p.15). Daardoor blijft het dus onduidelijk of het gebrek aan medische hulp te wijten was aan de algemene toestand van de gezondheidszorg in Griekenland of dat het te wijten was aan discriminatie tegenover vluchtelingen. Voor zover het gebrek aan psychische begeleiding te wijten zou zijn aan discriminatie, slaagt u er geenszins in om aan

te tonen dat het om dergelijke ernstige en systematische discriminatie gaat dat hij aanleiding zou kunnen geven tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Na uw asielerkenning bent u nog slechts 1,5 maand in Griekenland gebleven en in die periode heeft u alleen bij het Rode Kruis in Athene om psychische bijstand gevraagd. U geeft zelf ook toe nooit ergens een gebrek aan medische hulp te hebben aangeklaagd (CGVS 21.10.19, p.15). Het feit dat één internationale organisatie in Athene jullie geen gespecialiseerde psychische hulp kon bieden is dan ook geenszins voldoende om te doen besluiten dat Griekenland systematisch faalt om steun en structuren te bieden aan personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Ten slotte maakt u ook melding van huidproblemen, met name psoriasis, (CGVS 21.10.19, p.14; CGVS 18.11.19, p.5), en ook uw vrouw maakt melding van huidproblemen omwille van de littekens van de brandwonden die zij opliep in Irak in 2012 (CGVS echtgenote 18.11.18, p.3). Beiden deze dermatologische problemen bleven luidens jullie verklaringen in Griekenland onbehandeld. U of uw echtgenote leggen echter geen bewijsstukken neer van deze aandoeningen. Het is voor het CGVS dan ook onmogelijk om te oordelen of de vermeende geweigerde behandeling gerechtvaardigd was of niet. Wel staat vast dat u over het algemeen in ieder geval toegang had tot medische zorg, aangezien u met de koorts van uw zoon gehoord werd in het opvangcentrum in Leros en in het lokale ziekenhuis (CGVS 21.10.19, p.14; CGVS 18.11.19, p.4; CGVS echtgenote 18.11.19, p.4). Het gebrek aan de behandeling van bovenstaande huidproblemen geeft dan ook geen blijk van een systematisch onvermogen of onwil van de Griekse overheid om medische zorg te verlenen.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient dan ook te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De Iraakse identiteitskaarten van u en uw familieleden, uw bewonerskaart, uw rantsoenkaart, uw badge voor ontheemden, de doodsverklaringen van uw broers en vader, de dreigbrief van de Iraakse militie en de medische verslagen in verband met de brandwonden van H. in Irak houden allemaal verband met uw identiteit en vervolgingsvrees in Irak, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken en reeds door de Griekse asielautoriteiten werd beoordeeld. Daarnaast legt u ook twee medische attesten door E. D. neer in verband met uw psychologische problemen en een medische attest van uw echtgenote door G. L. in verband met haar psychologische problemen. Deze documenten kunnen enkel aantonen dat jullie

geleden hebben/lijden aan bepaalde medische en psycho-medische problematieken, maar kunnen zich verder niet uitspreken over de oorzaak of omstandigheden waarin deze problematieken ontstonden. Verder kunnen ook deze documenten niet aantonen dat jullie in Griekenland helemaal geen toegang zouden kunnen hebben tot medische zorgen.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Irak.
(...)"

De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese staatsburger te zijn van Arabische origine. U werd geboren op 21/01/1994 in Bagdad. In 2011 trouwde u met W. A.-G. (O.V. 8762725). Uw man en zijn familie kenden op dat moment al enige tijd ernstige problemen met de militie Asaeb Ahl El Haq. In 2012 werd er een aanslag gepleegd op uw huis waarbij u verbrand raakte. Na dit voorval verhuisde u samen met uw man naar Sulemanyeh (Koerdistan) waar u behandeld werd voor uw brandwonden. Op 13/03/2014 beviel u van een zoon, A. A.-G. In 2015 verhuisde u naar Al Mashada, waar uw man, in 2017, een dreigbrief ontving van de milities. Twintig dagen later werd er opnieuw een aanslag gepleegd op uw huis, waarbij uw gevel werd beschoten. U besloot, samen met uw man en uw zoon, om te vluchten naar Europa.

Op 1/2/2018 kwam u aan in Leros, Griekenland, waar u ongeveer negen maanden verbleef in een opvangcentrum. In het opvangcentrum werd u meerdere keren medische hulp geweigerd voor de psychische aandoeningen van u en uw man en voor de koorts van uw zoon. U diende een verzoek in tot internationale bescherming op 7/2/2018 en ontving uw erkenning in oktober 2018. Nadat u erkend was, werd u gezegd dat u het opvangcentrum diende te verlaten en werd jullie woonplaats toegewezen aan een andere familie. Uw man vond geen werk in Leros en werd niet geholpen door IOM met het zoeken naar een woonplaats, dus besloot u om samen met uw familie naar Athene te gaan.

In Athene verbleef u in een hotel op uw eigen kosten. Op de derde dag na uw aankomst werd uw handtas gestolen, met daarin al uw officiële papieren van de Griekse overheid. U deed hiervan aangifte bij de politie maar de Griekse asielautoriteiten weigerden om u nieuwe papieren te bezorgen. Uw man zocht in Athene opnieuw tevergeefs naar werk. Op een dag werd uw man benaderd door een Syriër die hem aanbood om voor hem drugs te dealen. Toen uw man weigerde, werd hij indirect door de Syriër bedreigd. Enkele dagen later, na ongeveer anderhalve maand in Athene te hebben verbleven, besloten jullie om Griekenland te verlaten en door te reizen naar België. U kwam samen met uw familie aan in België op 18/12/2018 en diende een verzoek in tot internationale bescherming op 11/01/2018 bij de bevoegde asielinstantie.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het

kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde motieven die door uw echtgenoot (A.-G., W. K. I.; CG: 1910814 en OV: 8762725) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende motieven aan. In hoofde van uw man wordt er besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek. Aangezien u geen eigen elementen aanbrengt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt :

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand, i.c. twee attesten van psychologische opvolging door Dr. E. D. uit Vilvoorde, moet er immers op worden gewezen dat deze elementen niet van die aard zijn dat zij de standaardprocedure in het gedrag zouden kunnen brengen en er zich steunmaatregelen zouden opdringen. Zo vermelden deze documenten geenszins dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen, noch dat u hierbij op één of andere manier belemmerd zou zijn dit te doen. Het eerste psychologisch attest dd. 28/03/2019 verklaart dat u aan slaapproblemen, nachtmerries, depressieve gedachten, prikkelbaar gedrag, concentratieproblemen, vermoeidheid, schuldgevoelens en oncontroleerbare huilbuien lijdt, gelieerd aan een psychotraumatische ervaring in uw land van herkomst. Het tweede psychologische attest dd. 15/10/2019 maakt melding van eenzelfde soort problemen. Hoewel bovenstaande documenten elkeen uw psychologische problemen erkennen, maken zij geen melding van het feit dat u niet in staat zou zijn een persoonlijk onderhoud bij te wonen. Bovendien kon tijdens de twee persoonlijke onderhouds worden vastgesteld dat u perfect capabel bleek om vlot alle vragen te begrijpen en te beantwoorden. Overigens werd u ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de kans geboden bepaalde gezondheidsproblemen aan te halen waarmee rekening dient gehouden te worden in de verdere asielpcedure. U gaf daar niets aan (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ). Uit bovenstaande blijkt dan ook genoegzaam dat u in staat bent om concrete en correcte verklaringen te doen in uw asielpcedure.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

Op basis van het “Eurodac Search Result” van 19/12/2018 en uw verklaringen, blijkt dat u reeds internationale bescherming werd verleend in de vorm van een vluchtelingenstatus in Griekenland in oktober 2018.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

U vertelt in dit verband over het onveiligheidsgevoel dat bij u en uw gezin heerste omwille van het vele druggebruik waarvan jullie getuige waren en de confrontatie met een Syrische vluchteling die u wou dwingen om drugs te dealen voor zijn rekening (CGVS 21.10.19, p.10). Zo vertelt u ten eerste over de NGO Braxis, waarbij u hulp ging vragen, en die u een appartement toewees in Athene in een gebouw vol jonge mannen die drugs gebruikten, waarbij jullie allen geschokt waren door wat jullie daar aantroffen (CGVS 21.10.19, p.10; CGVS 18.11.19, p.6). Uw vrouw vertelt over hetzelfde incident (CGVS echtgenote 21.10.19, p.7). Toch verklaart u nooit concrete problemen gehad te hebben met andere vluchtelingen (CGVS 21.10.19, p.15) en uw vrouw verklaart evenmin dit soort problemen te hebben

gekend (CGVS echtgenote 21.10.19, p.11). Het feit dat u getuige bent geweest van druggebruikers, zonder dat u of uw familie hier zelf ooit concrete problemen mee heeft gekend, volstaat niet om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van Griekenland.

Wat betreft het incident met de Syrische drugsdealer legt u echter enkele tegenstrijdige en onlogische verklaringen af die dit verhaal ongeloofwaardig maken. Zo zegt u eerst dat u de Syriër op straat leerde kennen (CGVS 18.11.19, p.6), daarna denkt u echter dat het waarschijnlijk een café was waar u hem ontmoette, en u voegde toe dat het in een café moet zijn geweest omdat u in die tijd vooral in café's naar werk vroeg (CGVS 18.11.19, p.7). Ook verklaarde u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud dat de Syriër u bij de ontmoeting zelf meenam naar de zolder van een café waar hij zijn voorraad drugs bewaarde (CGVS 21.10.19, p.10). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud verklaarde u echter dat deze Syriër u meenam naar de kelder van een café, waar hij zijn voorraad drugs had (CGVS 18.11.19, p.6). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar slaagde er niet in een aannemelijke verklaring te bieden. Zo stelde u meer bepaald dat er onder het café een kelder was waarin er zich een zolder bevond (CGVS 18.11.19, p.7). Deze uitleg houdt uiteraard geen steek en is bijgevolg niet van aard dat ze de vastgestelde tegenstrijdigheid vermag te verklaren of weerleggen. De vastgestelde tegenstrijdigheid is dan ook manifest en doet daardoor afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van het incident. Bovendien moet het onaannemelijk en onlogisch worden genoemd dat een drugsdealer, hoewel hij u diezelfde dag nog maar net heeft leren kennen, u direct mee zou nemen naar de bewaarplaats van zijn drugsvoorraad en u op die manier onmiddellijk informatie biedt die zijn betrokkenheid bij ernstige strafbare feiten kan bewijzen. U verklaart dit door het feit dat u aan de man benadrukt had dat u heel dringend werk zocht (CGVS 18.11.19, p.7). Deze uitleg is echter niet van die aard dat hij het aannemelijk kan maken dat een drugsdealer zomaar de bewaarplaats van zijn drugsvoorraad laat zien aan een onbekende, waardoor opnieuw de hele geloofwaardigheid van het incident in twijfel wordt getrokken. Daarnaast is het ook weinig geloofwaardig dat dit voorval, indien geloofwaardig, zo een grote angst bij u veroorzaakte dat u samen met uw vrouw meteen besliste Griekenland te ontvluchten. Uw vrouw verklaart dat jullie zich bedreigd voelden omwille van de dreigende toon waarop de man benadrukte dat het in het belang van uw familie was om de drugs te verkopen (CGVS echtgenote 21.10.19, p.8; CGVS echtgenote 18.11.19, p.6). Beiden zegt u dat het gevaarlijk was om de bewaarplaats van zoveel drugs te kennen (CGVS 18.11.19, p.7; CGVS echtgenote 21.10.19, p.7; CGVS echtgenote 18.11.19, p.6). Nadien heeft u van de man echter niets meer vernomen (CGVS 18.11.19, p.7; CGVS echtgenote 21.10.19, p.8; CGVS echtgenote 18.11.19, p.6). Het is weinig aannemelijk dat bovenstaande impliciete en zeer weinig concrete bedreiging in staat zou zijn om dergelijke grote angst bij u en uw vrouw teweeg te brengen dat jullie besluiten om meteen te verhuizen. Deze indruk wordt versterkt door het feit dat uw vrouw niet eens weet of u al dan niet een klacht heeft ingediend tegen de Syrische drugsdealer (CGVS echtgenote 21.10.19, p.8; CGVS echtgenote 18.11.19, p.6). Nochtans is dergelijke informatie net bij uitstek belangrijk indien zou kloppen dat jullie beiden zich verregaand bedreigd voelden door de bedreiging van deze Syrische drugsdealer en bijgevolg alle baat zouden hebben bij de eventuele kans op bescherming door de Griekse ordehandhavende instanties.

In verband met uw relaas over de slechte socio-economische omstandigheden in Griekenland kan ten slotte het onderstaande opgemerkt worden. U doet in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ook uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaarde dat u geen werk vond, dat u geen duurzame verblijfplaats had, dat uw zoon niet naar school kon gaan en dat u onvoldoende medische hulp kreeg.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van

ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft het gebrek aan werk verklaart u dat u op verschillende plaatsen werk heeft gezocht, zowel in Leros als in Athene, maar dat u geen werk kon vinden omdat er geen werk was (CGVS 21.10.19, p.13) en omdat de werkgevers u niet kenden en daarom geen redenen hadden om u te vertrouwen (CGVS 21.10.19, p.13). Beide bovenstaande redenen zijn echter louter socio-economische argumenten die op zich vreemd zijn aan het vluchtelingenstatuut. Daarnaast kan ook opgemerkt worden dat u zelf aangeeft geen Grieks te hebben geleerd (CGVS 21.10.19, p.13) en beweert u verkeerdelijk dat er geen plaatsen waren waar u Grieks kon leren (CGVS 21.10.19, p.14). Uiteraard is het moeilijker om werk te vinden in Griekenland, zonder de taal te kennen. In ieder geval is ook een gebrekkige taalkennis als hindernis op de arbeidsmarkt, een louter socio-economisch argument dat buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt.

Wat betreft het gebrek aan duurzame huisvesting verklaart u dat u na uw erkenning het opvangcentrum diende te verlaten (CGVS 21.10.19, p.9) en dat u wachtte tot één van de hulporganisaties u een woning zou geven, maar dat zij u niet hebben geholpen (CGVS 21.10.19, p.11). Het feit dat u zelf verantwoordelijk werd gesteld om een woning te zoeken, houdt geen enkele vorm van onredelijke behandeling of discriminatie in, aangezien ook in andere Europese landen, waaronder België, gratis onderdak enkel gewaarborgd is voor mensen die nog in de procedure zitten. Hoewel het CGVS erkent dat het vinden van een woning zonder werk niet evident is, zeker gezien de moeilijke economische situatie in Griekenland, kan ook hier niet geopperd worden dat uw situatie dermate zou verschillen van deze van Griekse staatsburgers, waardoor ook in dit opzicht geen sprake kan zijn van een dusdanige vorm van discriminatie of onredelijke behandeling die zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in België. Bovendien kan opgemerkt worden dat u zich ook weinig geïnformeerd toonde over uw rechten op een uitkering of sociale voordelen in Griekenland, die u zouden kunnen helpen een woning te vinden of hiertoe de nodige fondsen te verzamelen. Zo verklaart u eerst dat u niet weet welke rechten u heeft (CGVS 21.10.19, p.11), en daarna beweert u plots dat u geen rechten zou hebben (CGVS 21.10.19, p.12). Het feit dat u zich hieromtrent zo weinig heeft geïnformeerd, geeft ook indicatie van de moeite die u in werkelijkheid heeft ondernomen om een duurzaam verblijf in Griekenland mogelijk te maken.

Wat betreft het gebrek aan toegang tot scholing voor uw minderjarige zoon verklaart uw echtgenote dat zij verschillende keren in het vluchtelingenkamp in Leros informeerde naar de mogelijkheden voor jullie zoon om naar school te gaan, maar dat haar telkens gezegd werd dat er geen school was (CGVS echtgenote 21.10.19, p.8; p.10; CGVS echtgenote 18.11.19, p.6-7). Ook na jullie erkenning, tijdens jullie verblijf in Athene, kon jullie zoon niet naar school gaan omdat jullie geen officiële verblijfplaats hadden (CGVS echtgenote 21.10.19, p.10; CGVS echtgenote 18.11.19, p.7). Eerst en vooral dient in dit verband er op gewezen te worden dat uzelf anders dan uw echtgenote op geen enkel moment tijdens uw twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS spontaan het gebrek aan toegang tot scholing voor uw zoon heeft opgeworpen, maar hier alleen over vertelde wanneer het u uitdrukkelijk werd gevraagd (CGVS 18.11.19, p.8). U verklaart echter, in tegenstelling tot uw vrouw, dat u nooit naar een school heeft geïnformeerd, noch in Leros, noch in Athene, omdat u vond dat de hulporganisaties dit voor u moesten regelen en omdat u het te druk had naar met uw zoektocht naar werk en medische zorg (CGVS 18.11.19, p.8). U denkt ook niet dat uw vrouw ooit naar een school heeft gezocht (CGVS 18.11.19, p.8), wat in strijd is met haar eigen verklaringen. Gezien bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat u er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat uw zoon iedere toegang tot scholing werd ontzegd.

Ten slotte, wat betreft het gebrek aan medische hulp, spreekt u over verschillende medische noden waaraan niet tegemoet werd gekomen tijdens uw verblijf in Griekenland. In dit geval dient echter

geoordeeld dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw basisrechten werden geschonden door een gebrekkige toegang tot de nodige medische zorg. Met betrekking tot een incident waarbij uw zoon veertig graden koorts zou hebben gehad tijdens jullie verblijf in het vluchtelingenkamp in Leros, en waarbij hij geen medicatie zou hebben gekregen (CGVS 21.10.19, p.14; CGVS 18.11.19, p.4), werd op basis van uw verklaringen vastgesteld dat er een hulppost was in het vluchtelingenopvangkamp en dat er daar regelmatig iemand aanwezig was die beperkte medische opvolging deed, u minstens van koortswerende middelen kon voorzien en u verder in de mogelijkheid stelde zich verdere medicatie te verschaffen in een apotheek. Verder blijkt uit uw verklaringen en die van uw echtgenote dat u voor de opvolging van uw zoon toegang had tot het lokale ziekenhuis in de lokale agglomeratie zij het dat van u verwacht werd dat u zelf instond voor de transportkosten naar deze medische faciliteit (CGVS 18.11.19 echtgenote, p.4). Verder zij erop gewezen dat u zich niet meer kon herinneren of uw zoon was onderzocht of behandeld toen u met hem naar het lokale ziekenhuis was gegaan (CGVS 18.11.19, p.4). Ook is het belangrijk op te merken dat uw vrouw tijdens het eerste persoonlijke onderhoud met het CGVS op geen enkel moment melding maakt van dit incident, wat toch een tegenindicatie geeft voor de door u aan dit incident toegedichte urgentie. Bovenstaande vaststellingen maken dat jullie er niet in slagen aannemelijk te maken dat jullie geen toegang zouden hebben gehad tot medische zorg. Het feit dat u zelf die medicatie diende te betalen, kan niet gelijkgesteld worden met een weigering van medische hulp. Integendeel, al het bovenstaande wijst er op dat u zelfs 's nachts toegang had tot medische basiszorg.

Ten tweede verklaart u ook psychische problemen te hebben ten gevolge van de gebeurtenissen in Irak. U bewijst dit met twee psychologische attesten die u in België heeft verkregen en die de symptomen van PTSD beschrijven. U en uw vrouw maken beiden melding van verschillende pogingen in Griekenland om psychologische hulp te bekomen, die telkens zonder resultaat bleven. U noch uw vrouw weten waarom jullie geen psychologische bijstand konden krijgen (CGVS 21.10.19, p.15; CGVS 18.11.19, p.5; CGVS echtgenote 18.11.19, p.5). U weet ook niet of Griekse staatsburgers in uw plaats wel toegang zouden hebben tot de nodige begeleiding (CGVS 21.10.19, p.15). Daardoor blijft het dus onduidelijk of het gebrek aan medische hulp te wijten was aan de algemene toestand van de gezondheidszorg in Griekenland of dat het te wijten was aan discriminatie tegenover vluchtelingen. Voor zover het gebrek aan psychische begeleiding te wijten zou zijn aan discriminatie, slaagt u er geenszins in om aan te tonen dat het om dergelijke ernstige en systematische discriminatie gaat dat hij aanleiding zou kunnen geven tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Na uw asielerkenning bent u nog slechts 1,5 maand in Griekenland gebleven en in die periode heeft u alleen bij het Rode Kruis in Athene om psychische bijstand gevraagd. U geeft zelf ook toe nooit ergens een gebrek aan medische hulp te hebben aangeklaagd (CGVS 21.10.19, p.15). Het feit dat één internationale organisatie in Athene jullie geen gespecialiseerde psychische hulp kon bieden is dan ook geenszins voldoende om te doen besluiten dat Griekenland systematisch faalt om steun en structuren te bieden aan personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Ten slotte maakt u ook melding van huidproblemen, met name psoriasis, (CGVS 21.10.19, p.14; CGVS 18.11.19, p.5), en ook uw vrouw maakt melding van huidproblemen omwille van de littekens van de brandwonden die zij opliep in Irak in 2012 (CGVS echtgenote 18.11.18, p.3). Beiden deze dermatologische problemen bleven luidens jullie verklaringen in Griekenland onbehandeld. U of uw echtgenote leggen echter geen bewijsstukken neer van deze aandoeningen. Het is voor het CGVS dan ook onmogelijk om te oordelen of de vermeende geweigerde behandeling gerechtvaardigd was of niet. Wel staat vast dat u over het algemeen in ieder geval toegang had tot medische zorg, aangezien u met de koorts van uw zoon gehoord werd in het opvangcentrum in Leros en in het lokale ziekenhuis (CGVS 21.10.19, p.14; CGVS 18.11.19, p.4; CGVS echtgenote 18.11.19, p.4). Het gebrek aan de behandeling van bovenstaande huidproblemen geeft dan ook geen blijk van een systematisch onvermogen of onwil van de Griekse overheid om medische zorg te verlenen.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient dan ook te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status

voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De Iraakse identiteitskaarten van u en uw familieleden, uw bewonerskaart, uw rantsoenkaart, uw badge voor ontheemden, de doodsverklaringen van uw broers en vader, de dreigbrief van de Iraakse milities en de medische verslagen in verband met de brandwonden van H. in Irak houden allemaal verband met uw identiteit en vervolgingsvrees in Irak, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken en reeds door de Griekse asielautoriteiten werd beoordeeld. Daarnaast legt u ook twee medische attesten door E. D. neer in verband met uw psychologische problemen en een medische attest van uw echtgenote door G. L. in verband met haar psychologische problemen. Deze documenten kunnen enkel aantonen dat jullie geleden hebben/lijden aan bepaalde medische en psychomedische problematieken, maar kunnen zich verder niet uitspreken over de oorzaak of omstandigheden waarin deze problematieken ontstonden. Verder kunnen ook deze documenten niet aantonen dat jullie in Griekenland helemaal geen toegang zouden kunnen hebben tot medische zorgen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Roemenië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Irak.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in het verzoekschrift een enig middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

"Middel genomen uit schending van Artikel IA §2 van het Internationale Verdrag Van Genève, Artikelen 48/3 §2, §4, §5, 48/5S2, §3, 48/6 et 48/7, 57/6/3§1er, 3°, 62 van de Vreemdelingenwet, Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid Het CGVS heeft een beslissing die niet-ontvankelijk verklaart hun nieuwe verzoek tot internationale bescherming op basis :

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen."

"Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen... "

A/

Het artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Wet dd 15 december 1980 preciseert

§ 3. de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;
Cette disposition transpose l'article 33, § 2, a), de la directive 2013/32/UE du Parlement Européen et du Conseil du 26 juin 2013 relative à des procédures communes pour l'octroi et le retrait de la protection internationale, bans un arrêt rendu le 19 mars 2019 (affaires jointes C-297/17, C-318/17, C-319/17 et C-438/17), la Cour de Justice de l'Union européenne a notamment dit pour droit que cette disposition « ne s'oppose pas à ce qu'un Etat membre exerce la faculté offerte par cette disposition de rejeter une demande d'octroi du statut de réfugié comme irrecevable au motif que le demandeur s'est déjà vu accorder une protection subsidiaire par un autre Etat membre, lorsque les conditions de vie prévisibles que ledit demandeur rencontrerait en tant que bénéficiaire d'une protection subsidiaire dans cet autre Etat membre ne l'exposeraient pas à un risque sérieux de subir un traitement inhumain ou dégradant, au sens de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. La circonstance que les bénéficiaires d'une telle protection subsidiaire ne reçoivent, dans ledit Etat membre, aucune prestation de subsistance, ou sont destinataires d'une telle prestation dans une mesure nettement moindre que dans d'autres Etats membres, sans être toutefois traités différemment des ressortissants de cet Etat membre, ne peut conduire à la constatation que ce demandeur y serait exposé à un tel risque que si elle a pour conséquence que celui-ci se trouverait, en raison de sa vulnérabilité particulière indépendamment de sa volonté et de ses choix personnels, dans une situation de dénuement matériel extrême. »

Artikel 57/6§3, eerste lid, 3° voorziet in de mogelijkheid : er is dus geen verplichting voor de asielinstantie om het verzoek tot internationale bescherming ingediend door Verzoekers nietontvankelijk te verkoren.

Er zijn verschillende arresten van Uw Raad die :

- Arrêt n° 207.327 du 30 juillet 2018 : "il importe que les autorités belges vérifient, avant de déclarer une demande d'asile irrecevable, qu'il puisse être tenu pour établi que le requérant bénéficie toujours actuellement d'une protection en Grèce. En l'espèce, le requérant arguait que son titre de séjour en Grèce avait expiré en janvier 2018 et qu'il n'avait aucune garantie de pouvoir récupérer le statut de réfugié qui lui avait été octroyé, bans cet arrêt, le CCE a annulé la décision d'irrecevabilité pour que le CGRA procède à des mesures d'instruction complémentaire sur ce sujet. "

In het geval van de familie A.-J., er is geen individueel examen ivm hun verblijfsituatie in Griekenland. Er is alleen een vermoeden: "Gelet op wat voorafgaat, is het CG/5 van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag woord gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen. "

In practisch geen aanvraag aan de familie : quid in het geval van terugkeer naar Griekenland?

- Arrêt n° 207.567 du 8 août 2018 : "le CCE affirme que, malgré l'existence du principe de confiance mutuelle, il ne peut pas être exclu que même en l'absence de défaillance systémique, des considérations liées aux risques réels et avérés de traitements inhumains ou dégradants, au sens de l'article 4 de la Charte et de l'article 3 de la CEbH, puissent, dans des situations exceptionnelles, entraîner des conséquences sur le transfert d'un demandeur d'asile en particulier. Ce raisonnement appliqué au transfert d'un demandeur d'asile en application du règlement Dublin doit être suivi, mutatis mutandis lorsqu'il s'agit d'un réfugié reconnu. En l'espèce, le Conseil avait jugé qu'il ressortait d'un examen ex nunc des informations communiquées par le requérant qu'il est à ce stade plausible qu'il ait subi des traitements inhumains et dégradants en Grèce. Cette question nécessite toutefois une instruction que le Conseil n'a pas le pouvoir de mener. Il convient notamment de vérifier s'il peut être démontré que le requérant n'aurait pas accès à une protection effective des autorités grecques contre les atteintes graves qu'il dit avoir subies. Le CCE avait donc annulé, pour ce motif, la décision du CGRA."

B/

In het geval, Meneer en zijn gezin hebben gedurende hun persoonlijk onderhoud gepreciseerd: Gedurende de onderhouden bij het CGVS (21 oktober 2019 & 18 november 2019), Meneer A. H. heeft uitgelegd de situatie in Griekenland en de redenen van zijn vertrek vanuit Griekenland:

** hij heeft gesproken over de materiele levensomstandigheden in het eiland Leros (negen maanden verbleef in een opvangcentrum) en in Athene;*

** in het opvangcentrum : geen mogelijkheid om medische hulp te krijgen (meerdere keren geweigerd);*

** na de erkenning van het statuut: geen help door IOM;*

** in Athene: ze moesten logeren in het hotel op hun eigen kosten; ze moesten op straat slapen;*

** in Athene ging hij hulp aan NGO Braxis vragen voor een appartement : in dit appartement zijn er veel jongens die drugs gebruikten;*

** in Athene werd de handtas van Mevrouw gestolen : de officiële documenten van Griekenland werden gestolen - aangifte bij de politie maar geen nieuwe documenten;*

** hij heeft geen werk gevonden derhalve een Syriër die hem aanbood om voor hem drugs te dealen;*

** Meneer heeft geweigerd en dus werd hij bedreigd door hem;*

** Meneer heeft psychische problemen omwille van de problemen in Irak de vrees van de milities: verschillende pogingen in Griekenland om psychologische hulp te krijgen zonder resultaat;*

Gedurende de onderhouden bij het CGVS (21 oktober 2019 & 18 november 2019), Mevrouw ALGHAMAZI heeft uitgelegd de situatie in Griekenland en de redenen van haar vertrek vanuit Griekenland:

** ze heeft geen medische behandeling gekregen voor haar man, voor haar en hun zoon; (bvb : in Leros : geen behandeling voor hun zoon die hoog koorts heeft gehad) (geen behandeling voor de huidproblemen omwille van de littekens van de brandwonden die ze opliep in Irak in 2012)*

** ze heeft verschillende keren geprobeerd te informeren naar de mogelijkheden voor hun zoon om naar school te gaan: zonder succes : alleen : er is geen school in Leros of in Athene;*

** dezelfde motieven als haar man;*

** geen toekomst in Griekenland;*

Er is dus een risico voor Verzoekers in het geval van terugkeer naar Griekenland om slachtoffers te zijn van onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag.

- Arrêt n° 211.557 du 18 octobre 2018 : "Le CCE confirme cette jurisprudence en annulant une décision d'irrecevabilité d'une demande d'asile prise par le CGRA au motif qu'il n'avait pas été tenu compte, dans la motivation de ladite décision, du fait que le requérant avait déclaré qu'il a dû vivre dans la rue à Athènes, qu'il faisait froid, qu'il n'avait pas de soins médicaux et qu'il ne mangeait pas. "

- Arrest Europees Hof van Justitie : 19 maart 2019 , Jawo, C-163/17 en Ibrahim, Sharqawi en Magamadov, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-428/17: la jurisprudence européenne impose au CGRA une analyse se basant sur des "éléments objectifs, fiables, précis et dûment actualisés" avant qu'il ne puisse déclarer irrecevable une demande d'asile introduite par un bénéficiaire de protection internationale dans un autre Etat membre de l'UE. (Lys, M. "Le risque qu'un demandeur d'asile soit exposé à une situation de dénuement matériel extrême empêche son transfert vers l'Etat membre normalement compétent pour le traitement de sa demande d'asile ou vers celui qui lui a déjà accordé une protection internationale. "Cahiers de l'EDEM, mars 2019-04-25 « Il y a donc lieu de considérer que la combinaison des éléments exposés par ...est de nature à conférer, à sa situation en Grèce, un caractère de vulnérabilité qu'il convient d'approfondir au regard de la jurisprudence précitée de la CJUE. » (arrêt CCE n° 224.980, 19 août 2019)

Verskillende verslagen spreken over de situatie in Griekenland :

- En Grèce, des réfugiés menacés d'expulsion pour laisser leur logement aux demandeurs d'asile Info Migrants : Par La rédaction Publié le : 22/04/2019

Selon une décision du gouvernement grec, les réfugiés ayant obtenu leur statut depuis plus de six mois doivent quitter leur hébergement octroyé dans le cadre d'un programme de l'Union européenne réservé aux demandeurs d'asile uniquement. Des milliers de réfugiés, sans emploi, craignent de se retrouver à la rue.

- UNHCR 12/09/2019

Environ 1800 demandeurs d'asile vivent dans le centre de réception de l'île de Kos où les conditions sont difficiles, en partie parce que le centre avait été prévu pour des séjours provisoires, avec une capacité d'accueil de 800 personnes seulement. De nombreux réfugiés se disent aujourd'hui mécontents des conditions médiocres et du surpeuplement du centre qui n'a même pas assez de toilettes. Des résidents vivent dans des abris de fortune maintenus avec des piquets et certains des nouveaux arrivants n'auraient même pas de matelas. Plusieurs font valoir que le surpeuplement et le manque d'installations sont source d'insécurité. La situation est particulièrement angoissante pour les enfants.

« Le camp est déplorable », dit Samir qui est préoccupé par la frustration croissante des gens vivant au centre de réception.

- Amnesty Décembre 2018

Grèce/UE. Mettez les demandeurs d'asile en sécurité

6 décembre 2018

Le gouvernement grec et ses partenaires au sein de l'Union européenne (UE) doivent agir en urgence afin que l'ensemble des demandeurs et demandeuses d'asile présents sur les îles de la mer Egée soient transférés dans des logements décentes sur le continent ou relocalisés dans d'autres pays de l'UE, à l'heure où l'hiver approche, ont déclaré jeudi 6 décembre 20 associations, parmi lesquelles des organisations de défense des droits humains.

Malgré les efforts déployés récemment par le gouvernement grec afin de transférer des personnes en quête d'asile vers des logements plus adéquats sur le continent, au 3 décembre, plus de 12 500 personnes vivaient toujours dans des tentes et des conteneurs qui ne sont pas adaptés aux températures hivernales, dans cinq camps soutenus par l'UE connus sous le nom de « hotspots », sur Lesbos, Samos, Chios, Kos et Leros - soit près du triple de la capacité d'accueil de ces camps. Outre la grave surpopulation, les demandeurs d'asile continuent à être confrontés à des conditions insalubres et au manque d'hygiène, ainsi qu'aux violences physiques, en particulier à des violences liées au genre.

L'ensemble des demandeurs et demandeuses d'asile présents sur les îles de la mer Egée doivent être transférés dans des logements décentes sur le continent ou relocalisés dans d'autres pays de l'UE, à l'heure où l'hiver approche.

L'absence de protection de base fait que les femmes et les filles, ainsi que les personnes lesbiennes, gays, bisexuelles et transgenres (LGBT+) sont particulièrement exposées au harcèlement sexuel et aux agressions sexuelles, et qu'elles ont peur d'utiliser les installations des divers sites, notamment les salles de bains et les douches. L'offre en termes de soins de santé, de soins post-traumatiques, et de soutien psychosocial - ou psychologique -, ainsi que d'aide juridique durant les diverses phases de la procédure d'asile, est insuffisante. On constate une détérioration de la santé mentale parmi ces personnes en quête d'asile, avec en toile de fond conditions de vie éprouvantes et détresse émotionnelle.

La crise humanitaire dans les hotspots résulte de la politique grecque, soutenue par l'UE, consistant à maintenir les demandeurs d'asile sur les îles de la mer Egée jusqu'à ce que leur demande d'asile soit examinée ou jusqu'à ce qu'il soit déterminé que ces personnes correspondent à une des catégories « vulnérables » reconnues par le droit grec. Les demandeurs d'asile « vulnérables » sont exemptés des procédures en vigueur aux frontières, et autorisés à se rendre sur le continent. Les autorités grecques accélèrent de temps en temps le transfert des demandeurs d'asile dits vulnérables sur le continent, mais à la fin novembre, quelque 2 200 personnes considérées comme telles attendaient encore leur transfert. Les lieux d'accueil sur le continent sont en effet eux aussi surpeuplés depuis plusieurs mois, tandis qu'il n'existe toujours pas de mécanisme de partage des responsabilités à l'échelle de l'UE. D'autres personnes se retrouvent livrées à elles-mêmes du fait de dévaluations prolongées et inefficaces de leur degré de vulnérabilité, et ne peuvent s'extraire des dures conditions prévalant sur les îles.

- Figaro 04/09/2019

Grèce: les magistrats dénoncent une « restriction » du droit d'asile

Par Le Figaro avec AFP

Publié le 04/09/2019 à 17:22

L'Union grecque des magistrats administratifs a protesté ce mercredi contre la décision gouvernementale de supprimer les commissions d'appel chargées de réexaminer les demandes d'asile en cas de rejet, la qualifiant de « restriction » des droits en Grèce.

Avec la recrudescence du flux migratoire dans le pays, le gouvernement conservateur a annoncé samedi un train de mesures allant du renforcement des contrôles aux frontières à la suppression du droit d'appel pour les demandes d'asile rejetées en première instance. L'objectif, selon le gouvernement de droite de Kyriakos Mitsotakis, est de combler les retards importants pris dans les procédures d'examen des demandes d'asile. Les magistrats expliquent dans un communiqué que « ces retards ne sont pas exclusivement un phénomène grec » mais qu'ils ont lieu « dans tous les pays européens ».

Depuis leur création après la crise migratoire de 2015, les commissions de recours ont été un succès car l'objectif des procédures d'octroi de l'asile est « la protection des ayants droit », soulignent les magistrats. « La restriction des droits de réfugiés » s'oppose au droit humanitaire international, à la législation européenne et à la jurisprudence en la matière ». Cette décision s'inscrit dans le cadre du « durcissement » de la politique migratoire du gouvernement de droite, élu au pouvoir début juillet, selon de nombreuses ONG. Le conseil grec des réfugiés (GCR) a appelé le gouvernement à « s'abstenir de tout acte qui viole le droit européen et international et à sauvegarder les droits fondamentaux des réfugiés ».

Après avoir supprimé le ministère de la Politique migratoire en l'intégrant au ministère de la Protection du citoyen, le gouvernement a promis d'accélérer le renvoi en Turquie de ceux qui n'ont pas pu obtenir l'asile en Grèce, en vertu de la déclaration controversée UE-Turquie du mars 2016. Mais cette

déclaration a été mise en cause depuis sa signature par des ONG, qui soutiennent que la Turquie ne peut pas être considérée comme un »pays sûr" pour le renvoi des demandeurs d'asile.

De toepassingsvoorwaarden van Artikel 57/6§3, eerste lid, 3° zijn derhalve niet voldaan.

Middel genomen uit scheiding van Artikel 48/4 van Vreemdelingenwet

Meneer A.-G. heeft psychische problemen die heel erg zijn. Hij heeft een psychologische opvolging door Dr. E. D. uit Vilvoorde die de symptomen van PTSD beschrijft.

Verzoeker heeft een heel kwetsbare toestand : slaapproblemen, nachtmerries, depressieve gedacht, prikkelbaar gedrag, concentratieproblemen, vermoeidheid, schuldgevoelens en oncontroleerbare huilbuien gelieerd aan een psycho-traumatische ervaring in Irak. Er is dus een risico, in het geval van terugkeer naar Griekenland, dat de gezondheidsproblemen meer belangrijk zullen worden."

3. Beoordeling

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.2. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake *Ibrahim e.a.* (hierna: het arrest *Ibrahim*) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in herinnering gebracht "*dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).*"

Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekers, die de vluchtelingenstatus genieten in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen, dat zij er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten, dat aan hun status een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat hun levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Toch, zo stelt het Hof in het voormelde arrest, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (punt 86).

Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden. In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico

bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (punt 89).

Dit wordt als volgt toegelicht:

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (punt 90- 91).

3.3. Het wordt niet betwist dat aan verzoekers in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend. Met betrekking tot hun leefomstandigheden aldaar heeft de verwerende partij het volgende vastgesteld:

- Het feit dat verzoeker geen werk kon vinden in Leros en in Athene is een louter socio-economisch argument dat vreemd is aan het vluchtelingenstatuut. Verzoeker heeft geen Grieks geleerd en verklaart foutief dat er geen plaatsen waren waar hij Grieks kon leren. Het is uiteraard moeilijker om werk te vinden in Griekenland, zonder de taal te kennen. Gebrekkige taalkennis als hindernis op de arbeidsmarkt is een louter socio-economisch argument dat buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt;

- Wat betreft het vinden van duurzame huisvesting moesten verzoekers na hun erkenning het opvangcentrum verlaten. De hulporganisaties hielpen hen niet. Het feit dat verzoekers zelf verantwoordelijk werden gesteld om een woning te zoeken, houdt geen onredelijke behandeling of discriminatie in, aangezien ook in andere Europese landen, waaronder België, gratis onderdak enkel gewaarborgd is voor mensen die nog in de procedure zitten. Verzoeker heeft zich weinig geïnformeerd over zijn rechten op een uitkering of sociale voordelen in Griekenland, die hem zouden kunnen helpen een woning te vinden of hiertoe de nodige fondsen te verzamelen;

- Verzoeker heeft tijdens de twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS het gebrek aan toegang tot scholing voor zijn zoon niet spontaan opgeworpen, maar enkel wanneer dit uitdrukkelijk werd gevraagd. Hij verklaart dat hij nooit naar een school heeft geïnformeerd, noch in Leros, noch in Athene, omdat hij vond dat de hulporganisaties dit moesten regelen en omdat hij het te druk had met zijn zoektocht naar werk en medische zorg. Hij denkt niet dat zijn vrouw (tweede verzoekster) naar een school heeft gezocht, wat in strijd is met haar eigen verklaringen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn zoon iedere toegang tot scholing werd ontzegd;

- Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn basisrechten werden geschonden door een gebrekkige toegang tot de nodige medische zorg. In het opvangkamp van Leros was een beperkte medische hulppost waar koortswerende middelen waren en was er de mogelijkheid om medicatie te verkrijgen in een apotheek. Er was ook toegang tot het lokale ziekenhuis;

- Verzoekers leggen twee attesten voor waaruit blijkt dat zij aan PTSD lijden. Zij zouden geen psychologische bijstand hebben kunnen verkrijgen in Griekenland. Het is onduidelijk of het gebrek aan medische hulp te wijten was aan de algemene toestand van de gezondheidszorg in Griekenland of dat het te wijten was aan discriminatie tegenover vluchtelingen. Voor zover het gebrek aan psychische begeleiding te wijten zou zijn aan discriminatie, tonen zij niet aan dat het om dergelijke ernstige en

systematische discriminatie gaat dat aanleiding zou kunnen geven tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Na hun asielerkenning verbleven zij slechts 1,5 maand in Griekenland en vroegen zij enkel bij het Rode Kruis in Athene om psychische bijstand. Zij hebben nergens een gebrek aan medische hulp aangeklaagd. Het feit dat één internationale organisatie in Athene geen gespecialiseerde psychische hulp kon bieden, doet niet besluiten dat Griekenland systematisch faalt om steun en structuren te bieden aan personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland.

- Wat betreft de huidproblemen van verzoeker, met name psoriasis, en de huidproblemen van tweede verzoekster, bleven deze in Griekenland onbehandeld. Het is voor het CGVS niet mogelijk om te oordelen of de vermeende geweigerde behandeling gerechtvaardigd was of niet.

3.4. In de bestreden beslissingen wordt aldus geoordeeld dat verzoekers onvoldoende pogingen hebben ondernomen om werk te vinden en, zonder ernstige poging om zich te vestigen in Griekenland, meteen hebben besloten verder te reizen naar België. Aldus stelde het Commissariaat-generaal vast dat verzoekers niet aantonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen.

3.5. Verzoekers voeren aan dat zij in Athene op straat hebben moeten slapen, dat zij enkel in een appartement konden logeren waar jongeren drugs gebruikten, dat verzoeker in zijn zoektocht naar werk enkel de mogelijkheid kreeg om drugs te dealen, dat hij dit weigerde, en dat hij daarom werd bedreigd. Verzoeker voert verder aan dat hij psychische problemen heeft omwille van zijn ervaringen in Irak en dat verzoekster huidproblemen heeft vanwege de littekens van de brandwonden die ze opliep in Irak en ze er ook niet in staat was om haar kind op een Griekse school in te schrijven.

Hoewel de bestreden beslissingen van oordeel zijn dat de Griekse autoriteiten niet geheel onverschillig blijken te zijn, maken verzoekers aannemelijk dat hun vrees, dat zij bij terugkeer naar Griekenland voor onbepaalde tijd dakloos zullen zijn en in preciaire, onveilige, en onhygiënische omstandigheden zullen moeten overleven, niet ongegrond is.

De Raad gaat vervolgens na of deze omstandigheden de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waarvan sprake in het arrest *Ibrahim* (nr. 89).

3.6. De Raad herinnert er vooreerst aan dat artikel 4 van het Handvest identiek is aan artikel 3 van het EVRM. Beide bepalingen luiden: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Artikel 52.3 van het Handvest bepaalt dat de rechten vermeld in het Handvest die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, dezelfde inhoud en reikwijdte hebben als die welke er door het EVRM aan worden toegekend. Artikel 53 van het Handvest herinnert er verder aan dat de bepalingen van het Handvest niet mogen worden uitgelegd als zouden zij een beperking vormen van of afbreuk doen aan de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden welke binnen hun respectieve werkingssferen worden erkend door het recht van de Unie, het internationaal recht en de internationale overeenkomsten waarbij de Unie, de Gemeenschap of alle lidstaten partij zijn, met name het EVRM, alsmede door de grondwetten van de lidstaten. De Raad acht het bijgevolg nuttig om in te gaan op de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot het bereiken van de *“bijzonder hoge drempel”* bij het beoordelen van het risico op een verregaande situatie van materiële deprivatie, zoals vermeld in het arrest *Ibrahim*.

Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de aangeklaagde behandeling een minimum aan ernst te bereiken opdat de drempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt. De beoordeling van dit minimum is relatief en hangt af van alle omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling, de fysieke of mentale effecten en eventueel het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Artikel 3 houdt niet in dat de verdragsluitende partijen verplicht zouden zijn om iedereen binnen hun jurisdictie met een woning te voorzien, noch dat de staten er op algemene wijze toe verplicht zouden zijn om vluchtelingen financiële steun te verlenen teneinde hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. Het EHRM hecht evenwel belang aan de status van asielzoekers als een bijzonder kansarme en kwetsbare bevolkingsgroep die speciale bescherming nodig heeft. Een situatie van extreme materiële armoede kan een probleem vormen in het licht van artikel 3, wanneer deze volledig afhankelijk was van staatssteun, en geconfronteerd wordt met onverschilligheid van overheidswege en die in een ernstige situatie van ontbering terechtkomt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Specifiek wat betreft minderjarigen, oordeelt het Hof dat de extreme kwetsbaarheid van het kind een doorslaggevende factor is die prevaleert boven overwegingen met betrekking tot de status van illegale immigranten (EHRM nr. 29217/12, 4 november 2014, *Tarakhel t. Zwitserland*, , nrs. 94-99). Kinderen hebben specifieke behoeften die verband houden met hun leeftijd en gebrek aan onafhankelijkheid, maar ook op hun asielzoekersstatus. Het Hof wijst er ook op dat het Verdrag inzake de rechten van het kind staten aanmoedigt om er met passende maatregelen voor te zorgen dat een kind dat asiel zoekt bescherming en humanitaire hulp kan verkrijgen, ongeacht of het kind alleen is of vergezeld wordt door zijn of haar ouders. De opvangomstandigheden voor kinderen moeten aangepast zijn aan hun leeftijd om te verzekeren dat deze geen situatie van stress en angst creëren met traumatische gevolgen (EHRM 4 november 2014, 29217/12, *Tarakhel t. Zwitserland*, 119).

De Raad is er zich van bewust dat het arrest *Tarakhel* betrekking had op gezinnen met kinderen die een verzoek indienden om internationale bescherming en *in casu* het dossier voorligt van statushouders, echter volgens het arrest *Ibrahim* is het voor de toepassing van artikel 4 niet van belang of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (*Ibrahim*, punt 87 of *Jawo* punt 88). Bijgevolg is de leer van het arrest *Tarakhel* eveneens relevant voor statushouders.

Verzoekers hebben een zoon, geboren in 2014. Hoewel in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat niet blijkt dat verzoekers hun rechten niet zullen kunnen effectueren, maken verzoekers anderzijds aannemelijk dat er een zeer reële kans is dat zij bij terugkeer naar Griekenland in zeer slechte omstandigheden zullen terechtkomen, zonder toegang tot huisvesting, voeding of hygiënische basisvoorzieningen en waarbij zij blootgesteld zullen worden aan gewelddadige en onveilige omstandigheden. Verzoekers tonen aan dat er een significant risico is dat zij met hun zoon zonder huisvesting zullen moeten overleven op straat waar zij blootgesteld worden aan insalubere of gewelddadige omstandigheden, hetgeen hen, gelet op de extreme kwetsbaarheid en de specifieke behoeften van hun zoon, zal blootstellen aan extreme stresssituaties met bijzonder traumatische gevolgen voor hun psychische en fysieke gezondheid.

De Raad is dan ook van oordeel dat, gezien het geheel van de voorgaande concrete elementen, door verweerder niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan verzoekers is geboden voldoende toereikend is, in de zin dat zich geen situatie zal voordoen van zeer verregaande materiële deprivatie of dat zij in een toestand van achterstelling kunnen terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet en in het licht van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM blijkt. Het is dan ook aangewezen de bestreden beslissingen te vernietigen op grond van artikel 39/2, § 1, lid 2, 2°, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 december 2019, worden vernietigd.

Artikel 2

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT